

[Carsten Raft.]

og jeg synes som sagt, at her er en lejlighed til at få det ordnet, inden der bevilges så store beløb, som er naturlige til dette frivillige arbejde.

Jeg finder det naturligt, at man ikke er gået videre i opbygningen af det lokale forsvar, det ville næppe være muligt. Man så jo under besættelsen, at det danske folk, f. eks. Storkøbenhavns befolkning, i forbløffende grad, når det gælder en stor opgave og en alvorlig situation, kan komme i samme rytme, få samme vilje og samme mål. Men noget sådant kan næppe tænkes i fredstid. Den meget store ordning, som må til, for at vi for alvor kan møde en vanskelig situation, når den kommer, kan vel ikke være i fuld funktion i fredstid. Jeg kan ikke tænke mig 120 000 husvagter, der for alvor fungerer med stålhelm og hele apparatet, så længe der ikke sker noget, der direkte motiverer det. Derfor er det sikkert rigtigt at ordne det således, som kommissionen har indstillet, og som ministeren har valgt at gøre det, men så gælder det om at få så meget som muligt etableret på frivillig basis. Jeg tror, der kan bygges meget på lokalpatriotisme. Der skabtes rundt omkring, f. eks. i villakvarterer, mange steder en stærk lokalfølelse, så at man indenfor hvert kvarter holdt sammen og havde både private opgaver og luftværnsopgaver. Jeg tror dog, det er nødvendigt at gøre ordningen tvungen for fabrikkernes og for karreernes vedkommende for at få noget bragt i stand, men jeg synes, det spiller en vis rolle, at alt lægges sådan til rette, at folk forstår, at rammerne må være der; instruktøren må have talt med lederne de pågældende steder, for at rammerne kan udfyldes, når det engang bliver nødvendigt. Til den opgave må man have en mand, der forstår at komme i kontakt med befolkningen, og som forstår at vise, at her er en naturlig samfundsopgave for ethvert menneske i vore tider — det er nederdrægtige tider, men vi må leve dem som de er. Den mand, der bliver knyttet til foretagendet, må kunne skabe en bevægelse og få rejst en stemning for en sådan opgave, ellers har vi simpelthen ingen rammer at få fyldt i det øjeblik, det bliver nødvendigt.

Jeg er noget betænkelig ved, at udgifterne med hensyn til karréværnene lægges over på husejerne, jeg synes, det er ulogisk, når villaejerne — jeg repræsenterer selv i høj grad villakvarterer og bor selv i villakvarter — kan regne med at få udgifterne afholdt af staten, hvorimod karréejeren selv skal betale. Det er der ingen mening i, det hænger ikke sammen. Det, at en eller anden rig grund-

ejer er nemmere at knalde end en lille mand, der har et hus, er ikke motivering nok. Jeg synes, det må blive staten, der betaler også karreernes udgifter. Man må huske på, at en af de vigtigste måder, der skaffes husrum på i øjeblikket, er opførelse af karreer med 1½ og 3 værelser lejligheder. De er såmænd dyre nok i forvejen, og det er ikke opgaven — det skulle den højtærede boligminister nok have sig frabedt — at gøre disse lejligheder dyrere endnu. Jeg henstiller, at vi drøfter spørgsmålet i udvalget, så det bliver muligt at skabe lige vilkår for alle i denne henseende.

Jeg gør opmærksom på en bestemt af de budgetterede udgifter, nemlig de 50 mill. kr., såvidt jeg kan huske, til bygning af nye beskyttelsesrum. Der kom i tidsskriftet „Ingeniøren“ i 1940 et fuldt udarbejdet forslag om, at man her ligesom i storstæderne i de store lande og ligesom i Stockholm kunne kombinere parkeringsmuligheder og beskyttelsesmuligheder. Der er jo ikke nogen by, der i den grad trænger til parkeringsmuligheder som København, hvor alle offentlige myndigheder siger sig fri for den slags opgaver, hvor gaderne fyldes mere og mere og ingen ved, hvor de skal parkere deres vogn. Jeg henstiller, at vi i udvalget drøfter muligheden af at kombinere de to ting. Jeg tror, det irriterede mange teknikere, at der blev gravet alle disse små beskyttelsesrum, idet man efter sagkyndiges opfattelse samtidig kunne have løst meget vigtige opgaver med vognenes parkering. Vognene må selvfølgelig væk i krigstid, men med den benzin, som forsyningsministeren oplyser der er i Danmark, kommer de også væk meget hurtigt, når krigen begynder. Hvis der kan være benzin til de vogne, luftværnet og forsvaret skal bruge, må vi vist være lykkelige og synes, vi har klaret det godt.

Jeg er enig med ministeren i de ændringer, han har foretaget i kommissionsforslaget. Vi så helst ikke noget nyt nævn i appelinstitutionen, men det må erkendes, at det er godt at få et nævn, der er sagkyndigt, så afgørelserne kan blive ensartede.

Det er rigtigt, at vi skal fritage folk, mod hvis samvittighed det strider, for at gøre krigstjeneste, men det kan ikke være mod nogens samvittighed at gøre barmhjertighedstjeneste, selvom det sker under disciplinerede former, og det er rigtigt, at der ikke her gives nogen undtagelse. Denne tjeneste må vi have lov til at kræve af enhver borger.

Idet jeg på mit partis vegne tilsiger dette lovforslag velvillig behandling og en så hurtig behandling, som vi synes er forsvarlig, vil jeg understrege, at vi synes, rigsdagen